

UZASADNIENIE

M. N. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od (...) r. w P. jako pracownik (...) sp. z o.o. zatrudniony na stanowisku koordynatora zewnętrznej sieci sprzedaży działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania dla siebie kredytu oraz prowizji z tytułu jego udzielenia jak również czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników banku (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. co do faktycznego złożenia wniosków kredytowych przez osoby fizyczne i przedkładając w tym celu podrobione przez siebie dokumenty w postaci umów kredytów gotówkowych wraz z wnioskami kredytowymi i załącznikami potwierdzającymi osiągnięte przez kredytobiorców dochody, ich sytuację majątkową i zdolność kredytową, stanowiące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, a także wskazując w treści umów należące do siebie rachunki bankowe jako właściwe do wypłaty udzielanego wsparcia finansowego oraz podając nieprawdźliwie, iż zawarcie umów kredytowych nastąpiło z udziałem pośredników - Usługi (...), M. B. Bankowy Serwis (...), Agencja (...)/ (...) i K. R. (...) doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 913 388,01 zł obejmującej koszty udzielenia kredytu brutto, jak również wypłaconą z tego tytułu prowizję oraz (...) sp. z o.o. w kwocie 7.150 zł wynikającą z wypłaty nienależnej prowizji i tak:

- w okresie od (...) r. poprzez wprowadzenie w błąd (...) sp. z o.o. co do faktu zawarcia umowy kredytu gotówkowego o nr (...) z dnia 09 kwietnia 2015 r. w (...) Banku S.A. z klientem D. P. za pośrednictwem Agencji (...)/ (...) doprowadził ten podmiot do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.150 zł wynikającej z prowizji przekazanej na rachunek Agencji (...)/ (...) w dniu (...) r. na podstawie poświadczającej nieprawdę faktury o nr (...) z dnia (...) r.,

- w okresie od (...) r. przedłożył w (...) Banku S.A. dwa egzemplarze podrobionej umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia (...) r. wraz z oświadczeniami o poddaniu się egzekucji zawartej z R. S. za zgodą małżonki E. S. których podpisy podrobił wraz z załącznikami tj.: dwoma egzemplarzami podrobionego wniosku o kredyt gotówkowy, na których podrobił podpisy R. S. i E. S. wraz z dwoma egzemplarzami informacji dla wnioskodawców o ryzyku i skutkach związanych ze zmienną stopą procentową dla kredytu gotówkowego i zmianą cen rynkowych zabezpieczeń i dwoma egzemplarzami formularzy informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego, podrobionym wyciągiem z taryfy prowizji i opłat dla osób fizycznych w (...) Bank S.A., podrobionym oświadczeniem wnioskodawcy/poręczyciela o zatrudnieniu i dochodach oraz braku zaległości podatkowych z dnia (...) r., na których podrobił podpisy R. S. oraz dwunastoma podrobionymi potwierdzeniami wykonania przelewu, zaświadczeniem o niezaleganiu w podatkach (...) z dnia (...)r., zaświadczeniem o nie zaleganiu w opłacaniu składek ZUS z (...) r., kserokopią dowodu osobistego na dane E. S. i R. S., podrobioną fakturą nr (...) z dnia (...) r. wystawioną przez P4 Sp. z o. o., dwoma egzemplarzami kopii deklaracji PIT-36L i PIT/B za rok (...), dwoma egzemplarzami podrobionych deklaracji PIT-36L i PIT/B za rok 2014, dokumentami zapisów w księdze i buforze dot. (...) Przedsiębiorstwo Budowlane (...) za okres (...), dwoma egzemplarzami zaświadczeń z (...) dot. (...) Przedsiębiorstwo Budowlane (...), wskazując w umowie swój rachunek bankowy nr (...) w banku (...) S.A. do uruchomienia kredytu, w wyniku czego doprowadził (...) Bank S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 58 479, 53 zł obejmującej prowizję w wysokości 3250 zł przekazaną przez (...) Bank S.A. na rzecz (...) sp. z o.o., która następnie z tych środków kwotę 2750 zł wypłaciła wskazanej przez M. N. jako pośrednik w udzieleniu kredytu Agencji (...)/ (...) w dniu (...) r. na podstawie poświadczającej nieprawdę faktury nr (...) z dnia (...) r.

- w dniu (...) r. przedłożył w (...) Banku S.A. podrobioną umowę kredytu gotówkowego nr (...) z dnia (...) r. wraz z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji zawartą z A. W. za zgodą małżonki J. W., których podpisy podrobił wraz z załącznikami tj.: podrobionym wnioskiem o kredyt gotówkowy na którym podrobił podpisy A. W. oraz J. W. wraz z informacją dla wnioskodawców o ryzyku i skutkach związanych ze zmienną stopą procentową dla kredytu gotówkowego i zmianą cen rynkowych zabezpieczeń i formularzem informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, podrobionym wyciągiem z taryfy prowizji i opłat dla osób fizycznych w (...) Bank S.A., podrobionym oświadczeniem wnioskodawcy/poręczyciela o zatrudnieniu i dochodach oraz braku zaległości podatkowych z dnia

(...) r., na których podrobił podpisy A. W. oraz kserokopią dowodu osobistego na dane J. W. i A. W., podrobionymi deklaracjami PIT-36L za rok (...), podrobionymi deklaracjami PIT/B za rok (...), podrobioną fakturą nr (...) z dnia (...) wystawioną przez P4 Sp. z o. o., dwunastoma podrobionymi potwierdzeniami wykonania przelewu, zaświadczeniem z (...) dot. A. B. (1) - (...), wskazując w umowie swój rachunek bankowy nr (...) w banku (...) S.A. do uruchomienia kredytu, w wyniku czego doprowadził (...) Bank S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 116 959,07 zł obejmującej prowizję w wysokości 6500 zł przekazaną przez (...) Bank S.A. na rzecz (...) sp. z o.o., która następnie z tych środków kwotę 5500 zł wypłaciła wskazanej przez M. N. jako pośrednik w udzieleniu kredytu Agencji (...) / (...) w dniu (...) r. na podstawie poświadczającej nieprawdę faktury nr (...) z dnia (...) r.

- w okresie od (...) r. przedłożył w (...) Banku S.A. podrobioną umowę kredytu gotówkowego nr (...) z dnia (...) r. wraz z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji zawartą z J. S. (1) wraz z załącznikami tj.: podrobionym wnioskiem o kredyt gotówkowy wraz z informacją dla wnioskodawców o ryzyku i skutkach związanych ze zmienną stopą procentową dla kredytu gotówkowego i zmianą cen rynkowych zabezpieczeń i formularzem informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, podrobionym wyciągiem z taryfy prowizji i opłat dla osób fizycznych w (...) Bank S.A., podrobionym oświadczeniem wnioskodawcy/poręczyciela o zatrudnieniu i dochodach oraz braku zaległości podatkowych z dnia (...) r., na których podrobił podpisy J. S. (1) oraz kserokopią dowodu osobistego i prawa jazdy na dane J. S. (1), podrobioną fakturą nr (...) z dnia (...) r. wystawioną przez P4 Sp. z o. o., podrobionymi deklaracjami PIT-36 za rok (...), podrobionymi deklaracjami PIT/B za rok (...), dwunastoma podrobionymi potwierdzeniami wykonania przelewu, zaświadczeniem z (...) dot. InterControls J. S. (1), wskazując w umowie swój rachunek bankowy nr (...) w banku (...) S.A. do uruchomienia kredytu, w wyniku czego doprowadził (...) Bank S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 149 707, 60 zł, obejmującej prowizję w wysokości 8320 zł przekazaną przez (...) Bank S.A. na rzecz (...) sp. z o.o., która następnie z tych środków kwotę 7040 zł wypłaciła wskazanej przez M. N. jako pośrednik w udzieleniu kredytu R. Łakomej (...) Usługi (...) w dniu (...) r. na podstawie poświadczającego nieprawdę rachunku o nr (...)

- w dniu (...) r. przedłożył w (...) Banku S.A. podrobioną umowę kredytu gotówkowego nr (...) z dnia (...) r. wraz z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji zawartą z J. S. (2) wraz z załącznikami tj.: podrobionym wnioskiem o kredyt gotówkowy wraz z informacją dla wnioskodawców o ryzyku i skutkach związanych ze zmienną stopą procentową dla kredytu gotówkowego i zmianą cen rynkowych zabezpieczeń i formularzem informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, podrobionym wyciągiem z taryfy prowizji i opłat dla osób fizycznych w (...) Bank S.A., podrobionym oświadczeniem wnioskodawcy/poręczyciela o zatrudnieniu i dochodach oraz braku zaległości podatkowych z dnia (...) r., na których podrobił podpisy J. S. (2) oraz podrobionymi deklaracjami PIT- 36 za rok (...), podrobionymi deklaracjami PIT/B za rok (...), kserokopią podrobioną fakturą nr (...) z dnia (...) r. wystawioną przez P4 Sp. z o. o., piętnastoma podrobionymi potwierdzeniami wykonania przelewu, kserokopią dowodu osobistego i prawa jazdy na dane J. S. (2), zaświadczeniem z (...) dot. J. S. (2) (...) PHU, wskazując w umowie swój rachunek bankowy nr (...) w banku (...) S.A. do uruchomienia kredytu, w wyniku czego doprowadził (...) Bank S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 93 567,25 zł, obejmującej prowizję w wysokości 5200 zł przekazaną przez (...) Bank S.A. na rzecz (...) sp. z o.o., która następnie z tych środków kwotę 4400 zł wypłaciła wskazanej przez M. N. jako pośrednik w udzieleniu kredytu K. R. (...) w dniu (...) r. na podstawie poświadczającego nieprawdę rachunku o nr (...)

- w okresie (...) r. przedłożył w (...) Banku S.A. podrobioną umowę kredytu gotówkowego nr (...) z dnia (...) r. wraz z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji zawartą z S. B. za zgodą małżonki A. B. (2) których podpisy podrobił wraz z załącznikami tj.: podrobionym wnioskiem o kredyt gotówkowy na którym podrobił podpisy S. B. oraz A. B. (2) wraz z informacją dla wnioskodawców o ryzyku i skutkach związanych ze zmienną stopą procentową dla kredytu gotówkowego i zmianą cen rynkowych zabezpieczeń i formularzem informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, podrobionym wyciągiem z taryfy prowizji i opłat dla osób fizycznych w (...) Bank S.A., podrobionym oświadczeniem wnioskodawcy/poręczyciela o zatrudnieniu i dochodach oraz braku zaległości podatkowych z dnia (...), na których podrobił podpisy S. B. oraz kserokopią dowodu osobistego na dane A. B. (2) i S. B., podrobioną fakturą nr (...) z dnia (...) r. wystawioną przez P4 Sp. z o. o., podrobionymi deklaracjami PIT-36L za rok (...), podrobionymi deklaracjami PIT/B za rok (...), trzynastoma podrobionymi potwierdzeniami wykonania przelewu, zaświadczeniem z

(...) dot. S. B. PHU (...), wskazując w umowie swój rachunek bankowy nr (...) w banku (...) S.A. do uruchomienia kredytu, w wyniku czego doprowadził (...) Bank S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 82 840,24 zł, obejmującej prowizję w wysokości 4550 zł przekazaną przez (...) Bank S.A. na rzecz (...) sp. z o.o., która następnie z tych środków kwotę 3850 zł wypłaciła wskazanemu przez M. N. jako pośrednik w udzieleniu kredytu M. C. (...) w dniu (...) r. na podstawie poświadczającej nieprawdę faktury o nr (...) z dnia (...) r.

- w okresie od (...)r. przedłożył w (...) Banku S.A. kopię podrobionej umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia (...)r. zawartej z J. M. wraz z załącznikami tj.: kopią podrobionego wniosku o kredyt gotówkowy wraz z kopią informacji dla wnioskodawców o ryzyku i skutkach związanych ze zmienną stopą procentową dla kredytu gotówkowego i zmianą cen rynkowych zabezpieczeń i kopią formularza informacyjnego dotyczącym kredytu konsumenckiego, kopią podrobionego wyciągu z taryfy prowizji i opłat dla osób fizycznych w (...) Bank S.A., kopią podrobionej faktury nr (...) z dnia (...) r. wystawionej przez P4 Sp. z o. o., kopiami podrobionych deklaracji PIT- 36L za rok (...), kopiami podrobionych deklaracji PIT/B za rok (...), szesnastoma kopiami podrobionych potwierdzeń wykonania przelewu, kopią aktu notarialnego A nr (...), kopią podrobionego oświadczenia wnioskodawcy/poręczyciela o zatrudnieniu i dochodach oraz braku zaległości podatkowych z dnia (...) r., kopią zaświadczenia z (...) dot. J. M. (...), wskazując w umowie swój rachunek bankowy nr (...) w banku (...) S.A. do uruchomienia kredytu, w wyniku czego doprowadził (...) Bank S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 142 011,84 zł, obejmującej prowizję w wysokości 7800 zł przekazaną przez (...) Bank S.A. na rzecz (...) sp. z o.o., która następnie z tych środków kwotę 6600 zł wypłaciła wskazanemu przez M. N. jako pośrednik w udzieleniu kredytu M. C. (...) w dniu (...) r. na podstawie poświadczającej nieprawdę faktury o nr (...)/2015 zł z dnia (...) r.

- w okresie od (...) r. przedłożył w (...) Banku S.A. podrobioną umowę kredytu gotówkowego nr (...) z dnia (...) r. wraz z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji zawartą z M. D. wraz z załącznikami tj.: podrobionym wnioskiem o kredyt gotówkowy wraz z informacją dla wnioskodawców o ryzyku i skutkach związanych ze zmienną stopą procentową dla kredytu gotówkowego i zmianą cen rynkowych zabezpieczeń i formularzem informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, podrobionym wyciągiem z taryfy prowizji i opłat dla osób fizycznych w (...) Bank S.A., podrobionym oświadczeniem wnioskodawcy/poręczyciela o zatrudnieniu i dochodach oraz braku zaległości podatkowych z dnia (...) r., na których podrobił podpisy M. D. oraz podrobioną fakturą nr (...) z dnia (...) r., wystawioną przez P4 Sp. z o. o., podrobionymi deklaracjami PIT-36L za rok (...), podrobionymi deklaracjami PIT/B za rok (...), siedemnastoma podrobionymi potwierdzeniami wykonania przelewu, kopią dowodu osobistego M. D., zaświadczeniem z (...) dot. PPUH (...), wskazując w umowie swój rachunek bankowy nr (...) w banku (...) S.A. do uruchomienia kredytu, w wyniku czego doprowadził (...) Bank S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 121 893,49 zł, obejmującej prowizję w wysokości 6695 zł przekazaną przez (...) Bank S.A. na rzecz (...) sp. z o.o., która następnie z tych środków kwotę 5665 zł wypłaciła wskazanemu przez M. N. jako pośrednik w udzieleniu kredytu M. C. (...) w dniu (...) r. na podstawie poświadczającej nieprawdę faktury o nr (...)/2015 zł z dnia (...) r.

- w okresie od (...) r. przedłożył w (...) Banku S.A. podrobioną umowę kredytu gotówkowego nr (...) z dnia (...) r. wraz z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji zawartą z K. D. za zgodą małżonki I. D., których podpisy podrobił i załącznikami tj.: podrobionym wnioskiem o kredyt gotówkowy na którym podrobił podpisy K. D. i I. D. wraz z informacją dla wnioskodawców o ryzyku i skutkach związanych ze zmienną stopą procentową dla kredytu gotówkowego i zmianą cen rynkowych zabezpieczeń i formularzem informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, podrobionym wyciągiem z taryfy prowizji i opłat dla osób fizycznych w (...) Bank S.A., podrobionym oświadczeniem wnioskodawcy/poręczyciela o zatrudnieniu i dochodach oraz braku zaległości podatkowych z dnia (...) r., na których podrobił podpisy K. D. oraz podrobionymi deklaracjami PIT-36L za rok (...), podrobionymi deklaracjami PIT/B za rok (...), podrobioną fakturą nr (...) z dnia (...) r. wystawioną przez P4 Sp. z o. o., kopią dowodu osobistego na dane I. D. i K. D., siedemnastoma podrobionymi potwierdzeniami wykonania przelewu, zaświadczeniem z (...) dot. D. obróbka stali K. D., wskazując w umowie swój rachunek bankowy nr (...) w banku (...) S.A. do uruchomienia kredytu, w wyniku czego doprowadził (...) Bank S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 147 928,99 zł, obejmującej prowizję w wysokości 8125 zł przekazaną przez (...) Bank S.A. na rzecz (...) sp. z o.o., która następnie z tych środków kwotę 6875 zł wypłaciła wskazanemu przez M. N. jako pośrednik w udzieleniu kredytu M. C. (...) w dniu

(...) r. na podstawie poświadczającej nieprawdę faktury o nr (...)/(...) zł z dnia (...) r. tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

II. w dniu (...). w P. w celu użycia za autentyczny i złożenia go w (...) Bank S.A. podrobił podpis A. W. na oświadczeniu o zawarciu kredytu gotówkowego nr (...) tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z (...)

1. Uznał oskarżonego M. N. za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie I tj. popełnionego w warunkach czynu ciągłego przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pobawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

2. Uznał oskarżonego M. N. za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie II tj. występku z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

3. Na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączył wymierzoną oskarżonemu M. N. w punktach 1 i 2 kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

4. Na podstawie art. 41 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego M. N. środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu pośrednika finansowego czy to w formie prowadzenia własnej działalności gospodarczej czy też zatrudnienia lub pełnienia funkcji w jakimkolwiek podmiocie zajmującym się pośrednictwem finansowym na okres 5 (pięciu) lat.

9. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego M. N. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej (...) Bank SA. poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 879.852,53 zł (osiemset siedemdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt trzy grosze).

10. Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 633 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 5 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r.z późn.zm.) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w częściach równych tj. po 1/5 w tym wymierzył im następujące opłaty :

-M. N. w kwocie 2400 złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść a polegający na:

a. przyjęciu, że oskarżony obejmował zamiarem bezpośrednim i kierunkowym doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a tym samym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286§1 k.k.

b. przyjęciu, iż oskarżony pobrał nienależną prowizję od kredytu udzielonego przez pokrzywdzonego D. P.;

c. przyjęciu, że przełożony oskarżonego nie wiedział i nie akceptował praktyki procedowania przez koordynatorów własnych klientów na rachunek pośredników (...) sp. z o.o.;

2. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, mianowicie:

przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego sprawy, wykraczającą poza ramy swobodnego uznania, a polegającą na:

- uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. N. w zakresie prowizji od kredytu udzielonego D. P., mimo iż korespondują one z wyjaśnieniami S. S. (1);

- uznaniu za wiarygodne w pełni zeznań świadka P. R., mimo iż pozostają one w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego M. N., pozostałych współoskarżonych oraz zeznaniami świadka B. S.;

- uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. N. co do zamiaru spłaty zobowiązań z tytułu pobranych kredytów, mimo iż znajdują one uzasadnienie w zasadach doświadczenia życiowego oraz wiedzy w przedmiocie uzależnienia od patologicznego hazardu;

3. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. N..

W konkluzji apelacji, jej autor, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wyeliminowanie z opisu czynu oraz kwalifikacji prawnej czynu przepisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 297§1 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy w całości do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w P. zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego była niezasadna, albowiem nie zawierała żadnych argumentów, które mogłyby prowadzić do jej uwzględnienia i uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a tym bardziej nie mogła ona prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku, w takim kierunku i zakresie o jakim mowa w analizowanym środku odwoławczym.

Przedmiotem kontroli instancyjnej jest analiza toku rozumowania Sądu I instancji, który doprowadził go do przekonania o winie bądź niewinności oskarżonego. Sąd odwoławczy co do zasady ogranicza swoją działalność do weryfikacji racjonalności rozumowania sądu orzekającego, przedstawionego w zaskarżonym wyroku. Skoro skarżący je podważa, to konieczne jest bądź to wykazanie słuszności podniesionych przez niego argumentów, bądź też wykazanie sądowi a quo, że nie ma racji i dlaczego. Uczynić to można tylko przez konkretną argumentację, z przywołaniem – w zależności od zaistniałej sytuacji – określonych dowodów przeprowadzonych w danej sprawie, poglądów prawnych, albo argumentów powołujących się na racje natury logicznej (por. m.in.: wyrok SN z dnia 1 marca 2007 roku, WA 8/07, Lex nr 446355, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2007 roku, II KK 81/06, Lex nr 448000), czego w praktyce zabrakło w analizowanym środku odwoławczym, którego słuszność jego autor zasadniczo upatruje w naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez „bezkrytyczne” danie wiary materiałowi dowodowemu obciążającego oskarżonego, na który powołał się Sąd I instancji, w pisemnym uzasadnieniu, co odbyło się, zdaniem apelującego, niejako kosztem zasad logicznego rozumowania, a przy poprawnym zastosowaniu tej zasady, winno to prowadzić do jedyne i jednoznaczne wniosku, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów, skoro doszło do niedostatecznej analizy i jednostronnej oraz wybiórczej oceny zeznań świadków – zwłaszcza pokrzywdzonych, materiału dowodowego wzmacniającego ich wiarygodność, co do opisu przebiegu zdarzeń, w których uczestniczył oskarżony, które podlegały penalizacji. Wbrew temu co sugeruje apelujący, Sąd Okręgowy przeprowadził zasadniczo wnikliwe postępowania, co pozwoliło poczynić prawidłowe ustalenia faktyczne, właściwie przeprowadzić proces subsumpcji oraz doprowadziło do zastosowania co do zasady [kierunku] właściwej represji karnej, co przejawiało się w orzeczeniu bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności, poprzez orzeczone jednostkowych kar zasadniczych, które zostały ukształtowane na właściwym poziomie, adekwatnym, zwłaszcza w kontekście oceny społecznej szkodliwości przypisanych przestępstw [art. 115§2 k.k.], właściwości oskarżonego, indywidualizacji kary oraz realizacji postulatu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa [art. 53§1 i 2 k.k.].

Zaznaczyć trzeba, że Sąd II instancji nie stwierdził okoliczności, które w myśl art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k., bądź art. 455 k.p.k., które podlegałyby uwzględnieniu z urzędu.

Ujawnienie przez Sąd I instancji w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, szczegółowe przeprowadzenie postępowania dowodowego, rozważenie w zasadzie wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak

i na niekorzyść oskarżonego, dokonanie ich oceny w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący i zasadniczo logiczny z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi Sąd II instancji do wniosku, iż ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i w żadnej mierze nie stanowi naruszenia dyrektywy w tym przepisie zawartej. Reprezentujący oskarżonego, nie wskazał, w żadnym punkcie apelacji, na czym miałyby polegać naruszenie przez Sąd normy art. 7 k.p.k. Bez wykazania między innymi, iż ocena dowodów wyrażona przez Sąd I instancji jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, w praktyce, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważania stanowiska sądu, tym bardziej czyni bezzasadny zarzuty skarżącego, zwłaszcza w odniesieniu do kwestionowania, poczynionych przez Sąd I instancji, ustaleń faktycznych, co miało faktycznie poprzedzać błędy w ocenie zebranego materiału dowodowego, zwłaszcza w odniesieniu do materiału obciążającego oskarżonego, jak i materiału dowodowego, który miał być korzystny dla niego, co miało mieć swoje mankamenty, które w praktyce miały charakter iluzoryczny.

W pierwszej kolejności, należy odnieść się do okoliczności, które mogłyby potencjalnie rzutować, na przesądzenie winy oskarżonego, co jest powiązane z ustaleniami w przedmiocie jego poczytalności, tym bardziej, że jego obrońca eksponuje uzależnienie oskarżonego od hazardu, traktując je jako chorobę oraz jako okoliczność, która ma znaczenie na jego odpowiedzialność karną.

Ta kwestia została wyjaśniona, w toku postępowania karnego, już na etapie postępowania przygotowawczego, w efekcie uzyskania dowodu z opinii biegłych psychiatrów i psychologa [k. 931- 936]. Opinia tych biegłych, z 11 marca 2016 r., uwzględnia okoliczności odnoszące się uzależnienia oskarżonego od hazardu, co sam deklarował i opisywał jego intensywność. Tym samym, należy dojść do wniosku, że biegli analizowali i te okoliczności dotyczące oskarżonego, nie potraktowali ich marginalnie i bagatelizująco, co w powiązaniu z innymi czynnościami wykonanymi w toku przeprowadzenia tego dowodu, pozwoliły na skonstruowanie jednoznacznych wniosków, a co najważniejsze, w ramach wyników badań, biegli podali, że: „podejrzanego charakteryzuje dobry poziom myślenia pojęciowego, wskazujący na zachowaną na dobrym poziomie zdolność analizy, syntezy, logicznego myślenia i wyciągania wniosków”. [...] Na podstawie badania sądowo- psychologicznego stwierdza się u podejrzanego: sprawność intelektualna na poziomie psychologicznej normy oraz cechy zaburzonej osobowości w przebiegu uzależnienia od hazardu. Predyspozycje intelektualne i osobowościowe pozwalały podejrzanemu na racjonalną ocenę sytuacji społecznych oraz na racjonalną kontrolę nad swoimi zachowaniami [...] potrafi przewidzieć konsekwencje łamania prawa”. W konsekwencji, oskarżony jako osoba uzależniona od hazardu, ale nie chora psychicznie, mimo tego mankamentu, nie była pozbawiona, na płaszczyźnie psychologicznej, realnej, obiektywnej zdolności do oceny swoich zachowań, połączonej z koniecznością podjęcia złożonych działań, przy użyciu różnorodnych środków, zwłaszcza posługując się sfałszowanymi dokumentami. Z jednej strony, te przymioty wraz z podjętymi metodami oraz z użytymi środkami, gwarantowały mu osiągnięcie przestępczego celu, w postaci uzyskania kredytów oraz prowizji [włącznie z prowizją w przypadku kredytu pierwotnie udzielonego D. P.], a z drugiej strony, gwarantowały one pełną świadomość konsekwencji [w tym prawnych] tych przestępczych zachowań. Oskarżony z racji uzależnienia od hazardu, nie miał wyłączonej poczytalności, co przesądziło w opinii biegłych psychiatrów i psycholog, która słusznie została oceniona, przez Sąd I instancji, jako wiarygodna. Owo uzależnienie było motywacją do podjęcia działań przez oskarżonego, ale nie wyłączało ono jego pełnego zawinienia, a uzyskanie korzyści majątkowych było metodą na jego ewentualne uprawianie. Choć trzeba przyznać, że w aktach sprawy, poza deklaracjami werbalnymi oskarżonego, nie ma jakichś kluczowych, miarodajnych, szczegółów i przesłanek, które jednoznacznie wskazywałyby, że hazard był uprawiany przez niego na taką skalę jak podawał do wiadomości śledczym i Sądowi. Wręcz to uzależnienie, a oskarżony miał świadomość tego stanu rzeczy oraz skutków finansowych jego uprawiania, należy oceniać jako okoliczność obciążającą go. Jednocześnie to uzależnienie motywowało go do użycia de facto szeroko zakrojonego kłamstwa, jako sposobu wprowadzenia w błąd pokrzywdzonej osoby [banku], poprzez posłużenie się sfałszowanymi różnorodnymi dokumentami, dokonującego niekorzystnych rozporządzeń własnym mieniem, w postaci kwot kredytów oraz prowizji. Oskarżony w celu osiągnięcia swoich przestępczych zamierzeń manipulował również innymi osobami, z równoczesnym wykorzystaniem swojego doświadczenia zawodowego i nadużywając zaufania swojego pracodawcy. Te okoliczności jednoznacznie wskazują, że oskarżony działał w sposób wypełniający znamiona art. 286§1 k.k. i art. 297§1 k.k. Jeżeli istnieją jeszcze w tym zakresie jakiegokolwiek wątpliwości to trzeba przeprowadzić prosty test, który

sprowadza się do przesądzenia [negatywnego albo pozytywnego] czy gdyby pokrzywdzony wiedział, że kredytobiorcy nie istnieją lub pod nich ktoś podszywa się, i w tym celu posługuje się sfałszowanymi dokumentami, to czy udzieliłby on tych kredytów gotówkowych lub wypłacił prowizję osobom, które występowały jako fikcyjni pośrednicy. Wykonanie tego testu i jego rezultat jest oczywisty i jasny do przewidzenia. Przy zachowaniu zdrowego rozsądku, uwzględniając logikę oraz racjonalność, pokrzywdzony, w takich patologicznych okolicznościach, nie zdecydowałby się na rozporządzeniem własnym mieniem i to w żadnym zakresie. Inne wnioskowanie jest nie tylko nieracjonalne i niezasadne, ale intencjonalne, zmierza do przeinaczenia oceny oczywistych faktów oraz finalnie do umniejszenia albo wręcz zniwelowania [„rozwodnienia”] odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Okoliczność, że oskarżony płacił początkowo po kilka rat wyłudzonych kredytów, nie świadczy, że nie miał on zamiaru oszukiwania pokrzywdzonego Banku. Kiedy przyjrzymy się skali uiszczonych rat, ich poszczególnych wysokości, w stosunku do kwot udzielonych kredytów oraz okresów kredytowania, opiewających na 120 miesięcy, to trzeba uznać, że taka metodyka wykonana przez oskarżonego, zmierzała do uspienia czujności (...) Banku S.A., aby zbudować pozory uczciwości „stworzonych” kredytobiorców, co miało w jego mniemaniu gwarantować mu uniknięcie zdemaskowania i minimalizować ryzyko pociągnięcia do odpowiedzialności karnej. Tym bardziej, należy tak konstatować, albowiem oskarżony uzależniał płatność rat kredytów od zdarzeń wysoce mglistych, nierealnych, niepewnych, na poziomie imaginacji, mających tworzyć przeświadczenie, że w niedalekiej przyszłości „odegra się”, uprawiając hazard i ureguluje wszelkie zaległości, ponieważ legalne jego dochody absolutnie tego nie gwarantowały. Trzeba zaakcentować, że „niekorzystne rozporządzenie mieniem, o którym kawa w art. 286§1 k.k., to rozporządzenie, które jest niekorzystne z punktu widzenia osoby pokrzywdzonej, zaś samo powstanie szkody w mieniu nie stanowi koniecznego warunku do uznania, że doszło do realizacji tego znamienia” [wyrok SN z 24 kwietnia 2018 r., V KK 384/17, Prok. i Pr. 18/9/3]. Innymi słowy dla bytu tego przestępstwa jest istotne prowadzenie w błąd, jako środek do rozporządzenia mieniem, z czym mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. W tej sytuacji, snuć, przez apelującego, odwołującego się do doświadczenia życiowego i wiedzy, że oskarżony miał zamiar spłacić kredyty uzyskane w sposób oszukańczy, jednocześnie opierając się na jego zwiewnych deklaracjach słownych, świadczy o dowolnej, subiektywnej i powierzchownej analizie sytuacji oskarżonego, o którym nie można mówić, w odniesieniu do niego, że uzależnienie od hazardu jest chorobą psychiczną i to na takim poziomie, że wyłącza jego pocztytalność.

Odnośnie prowizji udzielonej od kredytu, którego beneficjentem był D. P., to trzeba wskazać, że ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd I instancji, w tym zakresie są prawidłowe. Owszem w tej części materiał dowodowy jest stosunkowo ubogi, bowiem opiera się na wyjaśnieniach S. S. (1), które złożył (...) r. [k. 1203- 1204] oraz (...) r. [k. 1660- 1661], w których wskazał, że kwotę prowizji przekazał A. S., a ten finalnie oskarżonemu, który osobiście mu podziękował, za „pomoc”. Również nie można zapominać o oświadczeniu sporządzonym przez S. S. (1) z (...) r. [k. 709], w którym wskazał na rolę oskarżonego, w kwestii uzyskania i przekazania prowizji. Oświadczenie to było przedmiotem analizy ze strony Sądu I instancji, albowiem zostało ono zaliczone w poczet materiału dowodowego na mocy postanowienia z (...) r. [k. 2196- 2203]. Jednak ta ubogość dowodowa, włącznie z niemożnością przesłuchania A. S. wynikająca z faktu skorzystania przez tego ostatniego z prawa do odmowy składania zeznań, jako konkubent R. Łakomej [k. 2110], nie świadczy, że Sąd meriti przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Warto odnotować, że w dalszym ciągu istotny i aktualny jest pogląd, że o danym ustaleniu faktycznym może przesądzić, nawet jeden dowód, a zwłaszcza, wtedy kiedy jego wiarygodność, jest wzmacniana, w istotnych fragmentach innymi dowodami, nawet bezpośrednio niezwiązanymi z innymi oskarżonymi lub zasadniczymi zdarzeniami będącymi przedmiotem osądu. Odmienne ujęcie tego, mogłoby prowadzić do przyjęcia nieznannej procedurze karnej zasady formalnej oceny dowodów, opierającej się na przyjęciu błędnego założenia, że o ustaleniach faktycznych decyduje, ilość a nie jakość przeprowadzonych dowodów, co prowadziłoby do burzenia dobra wymiaru sprawiedliwości i torpedowało cele postępowania karnego. Sam fakt nieprzyznawania się oskarżonego do uzyskania tej prowizji od tego kredytu wynikać może z realiów dowodowych w tej sprawie, w praktyce sprowadzających się właśnie do ubogości materiału dowodowego przesądzającego w tym zakresie jego sprawstwo, pochodzących od jednej osoby, a to zachowanie będące chronologicznie pierwszym, można uznać, że było swoistym rozpoznaniem przez oskarżonego, działającego w sposób przebiegły, wyrafinowany, kosztem innych ludzi, z dużą determinacją, jak działa pokrzywdzony Bank, jakie mechanizmy może on wykorzystać w celu osiągnięcia przestępczych celów. obrońca sofistycznie, nie

zauważa, że w emailu przesłanym pomiędzy oskarżonym a S. S. (2) z (...) r. [k. 1534- data nieczytelna] oskarżony przyznał się do pobrania wspomnianej prowizji i de facto odmawia współpracy z w/w osobą, a więc zostawia ją na przysłowiowym „lodzie” i koniecznością zwrotu prowizji, które faktycznie i finalnie nie otrzymał.

Przyjęcie ustalenia faktycznego przez Sąd I instancji, że przełożony oskarżonego, chodzi pracownika przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o., nie wiedział o patologicznych praktykach, pozwalających wypłacać część prowizji otrzymywanej od pokrzywdzonego Banku, pośrednikom zewnętrznym, którzy w rzeczywistości nie brali udziału w „zdobywaniu” kredytobiorców, jest ustaleniem słusznym i opartym na zeznaniach świadków przedstawicieli kierownictwa tej Spółki. Jednocześnie na takie ustalenie faktyczne wskazuje doświadczenie życiowe, przy tym, inne przeciwne dowody w tym wątku są mgliste i nieprzekonywujące, chodzi choćby wyjaśnienia S. S. (1) i zeznania S. S. (3) [k. 2188- 2191]. Trudno przyjąć, że taki przełożony [chodzi o zeznania P. R.] akceptowałby taką niewłaściwą praktykę, jako powszechną, narażając się na własną odpowiedzialność pracowniczą, w zakresie prawa pracy, nie wyłączając odpowiedzialności karnej, bowiem pracodawca wypłacał część otrzymanej prowizji z banku- kredytodawcy, podmiotom, które w praktyce nie uczestniczyły- przy przyjęciu modelowym- w znajdowaniu kredytobiorców, zubażając wysokość prowizji pozostającej w (...) Sp. z o.o. Tym samym, zeznania P. R. słuszenie oceniono jako wiarygodne, a ich treść nie wskazuje, że patologiczne praktyki były w przedsiębiorstwie powszechnie znane. Przeciwny scenariusz trudno uznać za prawdziwy skoro opiera się on tylko na dowodach ze słyszenia oraz na zeznaniach S. S. (4), który wyraźnie, aczkolwiek mało konkretnie, wskazał, że: „Trudno jest mi powiedzieć, czy taka możliwość o której mówiłem [chodzi wystawianie faktur od pośredników zewnętrznych nie uczestniczących faktycznie w zawieraniu umów kredytowych- przypis Sądu II instancji] była powszechną praktyką. [...] Nie mam wiedzy o jakiejś konkretnej sytuacji, w której umowę zawarł koordynator bez jakiegokolwiek udziału pośrednika zewnętrznego, zaś prowizja została przekazana na pośrednika zewnętrznego na zasadzie wystawienia pośrednika zewnętrznego faktury na taką transakcję”. W tym zakresie nie można mówić o naruszeniu art. 5§2 k.p.k. Zastosowanie reguły in dubio pro reo wchodzi bowiem w grę dopiero wówczas, gdy wątpliwości co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej nie dadzą się usunąć, ale sąd prowadzący postępowanie podjął wszelkie dostępne czynności zmierzające do dokonania jednoznacznych ustaleń. Rzecz jednak w tym, iż do rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego dojść może dopiero wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście wątpliwości takie powziął. Innymi słowy, „dla oceny, czy nie został naruszony zakaz, o którym mowa wyżej, nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd je powziął i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy określone ustalenie faktyczne zależy jest od dania wiary poszczególnym dowodom i odmówienia wiary innym dowodom, nie można mówić o naruszeniu zasady z art. 5 § 2 k.p.k., a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu rozstrzygane być mogą jedynie na płaszczyźnie wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913). Analiza wniesionego środka odwoławczego zdaje się ukazywać, że jego autor- obrońca oskarżonego w praktyce widzi możliwość stosowania zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k. nie tyle co do rzeczywiście występujących w sprawie wątpliwości „natury faktycznej”, lecz co do oceny dowodów. Powtórzenia wymaga jednak, że Sąd meriti nie powziął wątpliwości ani przy ocenie dowodów, ani przy ustalaniu na ich podstawie stanu faktycznego, zaś poczynione przez niego ustalenia nie budzą zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego.

Niemniej, mimo powyższych uwag, trzeba jednoznacznie wskazać i podkreślić, że wtórną rzeczą dla sprawy jest, czy proceder uzyskiwania prowizji od pokrzywdzonego Banku opierał się o „sztucznie” zaangażowanych pośredników zewnętrznych względem (...) Sp. z o.o. i był zjawiskiem pospolitym sposobem na jej uzyskiwanie, albowiem kluczem w niej jest to, że oskarżony oszukiwał kredytodawcę, a zaangażowanie do tego pośrednika zewnętrznego służyło do uzyskania również części prowizji, niezatrzymanej [jako wynagrodzenie] przez (...) Sp. z o.o.

Ukształtowana represja karna przez Sąd I instancji odnośnie wymiaru jednostkowych kar pobawienia wolności oraz kary grzywny, następnie kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczenia obowiązku naprawienia szkody oraz orzeczonego zakazu jest prawidłowy i nie wymaga jakiegokolwiek korekty, czego bezzasadnie oczekuje obrońca oskarżonego, konstruując odpowiedni zarzut apelacyjny.

Trzeba przypomnieć, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo stosowanych dyrektyw wymiaru kary i nie chodzi tu o każdą różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby- również w potocznym znaczeniu tego słowa- "rażąco" niewspółmierną, to jest w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Określenie "rażąca" należy odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia). „Nie sposób przyjąć, że kara wobec określonej osoby jest karą niewspółmiernie surową w sytuacji, gdy sąd wymierzając ją uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 lipca 2014 r., II AKA 134/14, LEX nr 1509042).

Zastosowana represja karna wobec oskarżonego, słusznie, determinowana była wartością skradzionego mienia, motywacją podjętych licznych, złożonych, wielopłaszczyznowych działań przestępczych, naruszeniem różnych dóbr chronionych prawem, intensywnością i różnorodnością użytych metod i środków, mając na względzie również fakt oczywistego, rażącego nadużycie zaufania pracodawcy, wykorzystania miejsca pracy i tajemnic zawodowych do przeprowadzenia tych oszustw. Oskarżony wplątał w niecny proceder inne osób, które poniosły odpowiedzialność karną, naraziły je na utratę dobrego imienia, jako pośredników, a osoby występujące jako kredytodawcy, wbrew faktom, zostali narażeni na stres, konieczność uczestnictwa w wyjaśnianiu okoliczności zdarzeń, łączącym się w jakiejś mierze z realnym poczuciem konieczności udawadniania, że jest się osobą niewinną, nie mającą nic wspólnego z działalnością oskarżonego. Zastosowana wszechstronna represja karna eksponując prewencję szczególną oraz prewencję ogólną w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie może być tak, aby notoryczny, wyrafinowany i wyrachowany oszust, który nie naprawił szkody, a więc do chwili obecnej czerpie korzyści z odniesionych „owoców” przestępstwa, miał mieć orzeczoną karę „w dolnych granicach ustawowego zagrożenia”.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. art. 624§1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., poz. 223 ze zm.) i z uwagi ograniczone możliwości finansowe oskarżonego, wynikające z konieczności rychłego odbycia kary łącznej pozbawienia wolności oraz obowiązku naprawienia szkody, zwolniono go z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i zwolniono z opłaty sądowej za II instancje.

H. K. G. N. P. S.